

בבית הדין הצבאי המחוזי

במחוז שיפוטי צפון

בפני:

סא"ל אחסאן חלבי - אב"ד

רס"ן עודד סייבה - שופט

רס"ן שחר קציר - שופט

(ע"י ב"כ, רס"ן בת אל ארז לוינסקי)

בעניין: התובע הצבאי

נגד

(ע"י ב"כ, עו"ד שלומי שרון)

ח/XXX סמל פ' מ'

הכרעת - דין

הנאשם מורשע, על-פי הודאתו, בשלוש עבירות שעניינן אינוס, לפי סעיפים 345(א)(1)+(ג)+355 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, הדחה בחקירה, לפי סעיף 245(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, והתנהגות שאינה הולמת, לפי סעיף 130 לחוק השיפוט הצבאי, התשט"ו-1955, בהתאם לכתב האישום המתוקן ולפרטים הנוספים.

ניתנה והודעה היום, ה' בכסלו התשע"ו, 17 בנובמבר 2015, בפומבי ובמעמד הנאשם והצדדים.

שופט

אב"ד

שופט

בבית הדין הצבאי המחוזי**במחוז שיפוטי צפון****בפני:****סא"ל אחסאן חלבי - אב"ד****רס"ן עלא חרב סייבה - שופט****רס"ן עמית בייסרמן - שופטת****בעניין: התובע הצבאי****(ע"י ב"כ, רס"ן בת אל ארז לוינסקי)****נגד****ח/XXX סמל פ' מ'****(ע"י ב"כ, עו"ד שלומי שרון)****גזר - דין****לפני ההקדמה**

סעיף 345(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), קובע כי העונש לעבירת האינוס, ללא נסיבות מחמירות, הוא 16 שנות מאסר, וסעיף 355 קובע כי עונשו של מי שיורשע בעבירה זו, או בעבירות אחרות שמנויות בסעיף, **לא יפחת מרבע** העונש המרבי שנקבע לאותה עבירה, אלא אם כן החליט בית המשפט, מטעמים מיוחדים שיירשמו, להקל בעונשו. אמנם מדובר בעונש מאסר אשר כולל מאסר על תנאי, אולם נקבע כי עונש המאסר **לא יהיה כולו על תנאי**, אם אין בנמצא טעמים מיוחדים. בכך, ביקש המחוקק לנקוט בדרך שהיא בגדר החרוג לכלל, שעה שמרבית הוראות החוק הפליליות קובעות רק את העונש המרבי שלצד העבירה. יוער, כי סעיף 75 לחוק השיפוט הצבאי, התשט"ו-1955 (להלן: "חוק השיפוט הצבאי"), **אשר לא נכלל בסעיפי האישום נגד הנאשם**, קובע כי "חייל שעבר עבירה על סעיף 345 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, דינו – מאסר עשרים שנה; היו שלושה חיילים או יותר שותפים לעבירה כזו, וכל אחד מהם עשה את מעשה העבירה, יהיה דינו של כל עושה המעשה מאסר עולם".

במקרה דנן, **הורשע הנאשם בעבירת אינוס** לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, לצד עבירה נוספת של הדחה בחקירה לפי סעיף 245(א) לחוק העונשין, על סמך הודאתו בכתב אישום מתוקן.

ייאמר מיד, כי יתכן שהמסקנה העונשית הסופית תיראה, **במבט חטוף**, ככזאת שאינה עומדת בהלימה עם מהות האישום העיקרי שעניינו, כאמור, אינוס, אולם, וכאן עיקר הדגש, היא בהחלט תוצר של בחינה מעמיקה של **נסיבות המעשה הפרטניות, הנסיבות שקדמו לו וכן נסיבות העושה**. הן התביעה והן הגנה עמדו בטיעוניהם המלומדים על אותם **טעמים מיוחדים** שמתקיימים במקרה דנן, ואשר בכוחם להקל בעונש, אולם המחלוקת הייתה בשאלת **מידת ההקלה**.

האישום שיוחס לנאשם מלכתחילה **לא הגיע לכדי בירור עובדתי בפנינו**, שעה שהצדדים הגיעו לכדי הסכמה כוללת באשר לתיקון משמעותי בכתב האישום וכן באשר לחלקים מרכיבי הענישה. במצב דברים זה, וכמתחייב בדיון, **אין לו לבית הדין אלא את אשר עיניו רואות**, ואין לו אלא להבין את נסיבות האירוע נשוא כתב האישום מעובדות האישום וכן מהעובדות המוסכמות המנויות במסמך "הפרטים הנוספים".

במסגרת טיעוני הצדדים הובאו, ובהתאם לכך גם במסגרת גזר הדין יובאו, עובדות באשר לנסיבות שקדמו למעשה העבירה ואשר תתייחסנה, בין היתר, למתלוננת. על אף שהנסיבות הללו תיבחנה במסגרת הדיון וההכרעה בשאלת העונש הראוי לנאשם, כנדרש, **הרי שאין בכך בכדי לשקף, ולו במעט, כל גישה ביקורתית כלפי המתלוננת ומעשיה**. מלאכת עשיית הצדק, שהיא הנר לרגלינו, מחייבת גם מחייבת בחינה של נסיבות אלו במסגרת הדיון בשאלת העונש הראוי לנאשם והתעלמות מהן תחטא למלאכה זו.

הקדמה

כתב האישום **המקורי** אשר הוגש נגד הנאשם ייחס לו עבירות שעניינן מעשה מגונה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, מעשה סדום, לפי סעיפים 347(ב)+(ג)+345(א)(1) לחוק העונשין, אינוס, לפי סעיף 345(א)(1)+(ג) לחוק העונשין, הדחה בחקירה, לפי סעיף 245(א) לחוק העונשין (שני פרטי אישום) וכן התנהגות שאינה הולמת לפי סעיף 130 לחוק השיפוט הצבאי.

כאמור, ובמסגרת הסכמה בין הצדדים, נערך תיקון משמעותי בכתב האישום, הן בסעיפיו והן בעובדותיו. כתב האישום המתוקן, בו הורשע הנאשם, ייחס לו את העבירות הבאות. **אינוס**, לפי סעיפים 345(א)(1)+(ג)+355 לחוק העונשין, על כך שביום 10/7/2015, לאחר השעה 22:00, במוצב XXX, בעת שהנאשם וסמל ק.ט. (להלן: "המתלוננת") שהו ב"בטונדה" חשוכה במוצב, הזיז הנאשם את תחתוניה של המתלוננת והחדיר את אצבעו לתוך איבר מינה, שלא בהסכמתה החופשית. בתגובה, קפאה המתלוננת ולא אמרה דבר. **הדחה בחקירה**, לפי סעיף 245(א) לחוק העונשין,

על כך שלאחר המתואר בפרט האישום הראשון, פנה הנאשם לסמ"ר ת' ח' ולסמ"ר ע' ד', לכל אחד בנפרד, וביקש שידברו עם המתלוננת בכדי להניעה שלא להגיש תלונה במשטרה הצבאית החוקרת. השניים עשו כן ופנו למתלוננת. **התנהגות שאינה הולמת**, לפי סעיף 130 לחוק השיפוט הצבאי, על כך שביצע את המיוחס לו בפרטי האישום הקודמים, בעת שנשא דרגת סמל. העובדות הנוספות של נסיבות האירוע הובאו במסגרת מסמך שכותרתו "פרטים נוספים" אשר מפאת חשיבותו, יובא בשלמותו, כלהלן:

1. הנאשם התגייס לצה"ל ביום 02.12.2012 ושימש כלוחם

חי"ר בגדוד XXX.

2. תיק החקירה נפתח ביום 21.07.2015 בעקבות דיווח שהעביר מפקדה של המתלוננת, קצין בדרגת סא"ל, למצ"ח, ממנו עלה כי המתלוננת עברה אירוע של אונס על ידי חייל מגדוד XXX. עוד ציין מפקדה של המתלוננת, כי היא בדרכה למצ"ח על מנת למסור תלונה.

3. עובר להתרחשות המיוחס[ת] לנאשם בפרט האישום הראשון, יצאו הנאשם והמתלוננת יחד מהחמ"ל במוצב, לאזור הבטונדות הסמוכות לחמ"ל. או אז שאלה המתלוננת את הנאשם אם באפשרותו לרכוש עבודה בקבוק מים, משום שלא היה ברשותה כסף. הנאשם בתגובה, השיב לה בחיוב ורכש עבודה בקבוק מים. לאחר מכן, הנאשם שאל את המתלוננת: 'מה עכשיו?', או מילים בעלות משמעות דומה, ובתגובה, הציעה לו המתלוננת כי ייגשו לשבת ליד הבטונדה המוארת, והשניים אכן ניגשו לשם. לאחר שהגיעו למקום, אמר הנאשם למתלוננת כי מאחר שיש במקום רוח ולא נעים, ימצאו מקום אחר לשבת בו והשניים ניגשו לבטונדה סמוכה, שהינה סגורה וחשוכה.

4. בהיותם בבטונדה החשוכה, התקרב הנאשם אל המתלוננת, אשר עמדה בצמוד לקיר הבטונדה ואמר לה כי הוא 'משיג כל מה שהוא רוצה'. בתגובה ענתה לו המתלוננת 'אה כן' ולאחר מכן החל הנאשם לנשק את המתלוננת, ובתגובה אמרה לו המתלוננת כי הם נמצאים בתוך הבסיס, והוסיפה כי יש לה משהו בXXX. בתגובה, שאל הנאשם את המתלוננת אם הוא

חבר שלה, והמתלוננת השיבה על כך בשלילה. במענה לכך אמר הנאשם למתלוננת "טוב, הוא לא חבר שלך והוא לא פה ואני כן' והמשיך להתנשק עם המתלוננת, תוך שהוא מנשק אותה על פיה ובאוזנה.

5. לאחר מכן, התחבקו הנאשם והמתלוננת, אשר נשענה עליו והשעינה את ראשה על חזהו, הורידה את רגלה מהקיר ואמרה לו: 'זה לא מתאים לעשות את זה בבסיס, אני לא עושה דברים כאלה, אם אתה רוצה אפשר להיפגש בחוץ', או מילים בעלות משמעות דומה. הנאשם המשיך לחבק את המתלוננת ונגע בישבנה. בתגובה אמרה המתלוננת לנאשם 'נחמד נכון' והזיזה את ידיו. לאחר מכן, נגע הנאשם בחזה של המתלוננת מתחת לחולצת המדים ומתחת לחזייתה ותוך כדי פתח כפתור בחולצתה. בנוסף, הנאשם הוריד את חזייתה של המתלוננת למטה. המתלוננת, בתגובה, אמרה לנאשם כי: 'זה הגבול, ולא יקרה מעבר'.

6. בהמשך, פתח הנאשם את החגורה והכפתור הראשון במכנסי המדים שלבשה המתלוננת, וכן פתח את חגורתו ואת הכפתור הראשון במכנסי המדים שלבש. המתלוננת התכופפה והתיישרה והנאשם ביקש ממנה לבצע בו מין אוראלי. הנאשם הוציא את איבר מינו מתחתוניו, והחדירו לפיה של המתלוננת. כעבור פרק זמן בן כשתי דקות הוציאה המתלוננת את איבר מינו של הנאשם מפיה ואמרה לו שזה הגבול. לאחר מכן התרחש המיזח לנאשם בפרט האישום הראשון.

7. לאחר האירוע נשוא פרט האישום הראשון הבחינו המתלוננת והנאשם כי המתלוננת דיממה מאיבר מינה. המתלוננת ביקשה מהנאשם כי ירכוש עבורה בקבוק מים על מנת שתשטוף את עצמה והנאשם רכש עבורה בקבוק מים, מסר לה את הבקבוק ועזב את המקום.

8. לאחר האירוע ועובר למסירת התלונה במצ"ח, סיפרה המתלוננת חלק מהשתלשלות האירועים האמורה להוריה ולחבריה. בין היתר, סיפרה המתלוננת על שאירע לסמל ע' ד' ולסמל ת' ח'.

9. יום לאחר האירוע המיוחס בפרט האישום הראשון, נודע לנאשם מסמל ח' וסמל ד', כי המתלוננת כועסת עליו ופגועה. בעקבות האמור, פנה הנאשם למתלוננת באמצעות הפייסבוק וביקש לדבר עמה, אך המתלוננת סירבה. לאחר מכן, ביצע הנאשם את המיוחס לו בפרט האישום השני.

10. בחקירתו, הכחיש תחילה הנאשם את המיוחס לו, ובהמשך אישר חלקים מתוך גרסת המתלוננת.

הנאשם הורשע, אפוא, על סמך הודאתו, בעבירות שיוחסו לו, על פי כתב האישום המתוקן ועל פי מסמך "הפרטים הנוספים".

טרם שמיעת הטיעונים לעונש, מסרו הצדדים כי קיים מתווה מוסכם שלפיו התביעה הצבאית תגביל את עתירתה לעניין העונש לשבעה-עשר חודשי מאסר לריצוי בפועל, ואילו ההגנה תעתור לכל עונש שהיא תחפוץ. כן עתרו הצדדים, במשותף, להטיל על הנאשם עונש של מאסר מותנה בגין עבירות מין, עבירות של הדחה בחקירה או שיבוש מהלכי משפט, וכן עונש של הורדה לדרגת טוראי. בנוסף, צוין במעמד זה, כי הנאשם כבר שילם למתלוננת פיצויים בסך 15,000 ש"ח.

הערכת המסוכנות המינית

חוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, התשס"ו-2006, קובע בסעיף 6 כי בית דין צבאי לא יחליט בנוגע לגזר דינו של עבריין מין, גם לגבי גזר דין הכולל עונש מאסר בפועל, אלא לאחר קבלת הערכת מסוכנות עדכנית.

בהתאם, ולאחר הרשעת הנאשם על סמך הודאתו, נתבקשה הערכת מסוכנות מטעם המרכז להערכת מסוכנות.

הערכת המסוכנות קובעת, בשורתה התחתונה, כי **לנאשם מסוכנות מינית נמוכה-בינונית**. בשים לב לסודיות המתחייבת על פי חוק, ולאור טעמים שבצנעת הפרט, לא יובאו הפרטים השונים שצוינו במסגרת ההתרשמות הקלינית והאבחון, אלא אך ענייניים כלליים בלבד.

הערכת המסוכנות קובעת, כמו בכל הערכה דומה, כי היא תוצר של שקלול גורמים סטטיים וגורמים דינמיים.

באשר לגורמים הסטטיים צוין כי מדובר בנאשם **ללא עבר פלילי, ללא רקע התמכרותי, בעל רקע תעסוקתי רציף**, שפגע בקורבן ממין נקבה אשר מוכר לו. גורמים אלו, כך עלה בהערכת המסוכנות, אינם מעלים את המסוכנות המינית. גורמים סטטיים אחרים שנמצאו ככאלו שכן מעלים את המסוכנות המינית היו

העובדה שהנאשם **צעיר בגילו**, בן 21, שמעולם **לא קיים קשר זוגי ארוך טווח**, אשר פגע בקורבן **שאיננה בת משפחה ובמקום ציבורי**. צוין, כי גורמים אלו נמצאו בספרות כגורמים המקושרים, סטטיסטית, לרצידיביזם מיני. באשר לגורמים **הדינמיים**, צוין כי **קיימת מערכת תומכת בקהילה** אולם אין זה ברור כמה יכולה להוות גורם מפקח, שכן מדברי הנאשם היה ניתן להבין כי **המשפחה מאמינה בחפותו ומתקשה לראות בו עבריו מין**. כן צוין כי הנאשם **ניהל אורח חיים נורמטיבי** והוא בעל תוכניות כאלו לעתיד לבוא. באשר להתרשמות, ובאופן כללי, ניתן לומר כי בחוות הדעת צוין כי **קיים פער בין הפסאדה החיובית שמציג הנאשם ובין התנהלותו**, כפי שעולה מהפנומנולוגיה של העבירה. כן נאמר כי **יתכן והנאשם מסתיר תכנים והתנהלות הקשורים בעולמו המיני**, וכי **אינו רואה את עצמו כמי שזקוק לטיפול**.

טיעוני הצדדים

התביעה הצבאית פתחה את טיעוניה בכך שהנאשם הורשע בעבירה שהיא **מן העבירות החמורות בספר החוקים**. התביעה ציינה כי העובדות שהובאו במסמך "הפרטים הנוספים" מהוות מעין "מעטפת עובדתית" למעשה העבירה, אם כי **הודגש כי אין עובדות אלו מגלמות כל מעשה עבירה מצדו של הנאשם**.

התביעה עמדה על כך "שאונס הוא אונס" וכי מדובר **במעשה שפוגע בגופה של המתלוננת**, שכתוצאה ממנו אף נגרם לה **נזק פיזי, וכן בחירותה האישית**, בשים לב גם לכך שהיא מצויה **בשירות חובה** וכלל לא בחרה להימצא במקום בו פגע בה הנאשם. התביעה הוסיפה וציינה כי **הנאשם יכול היה להימנע מביצוע העבירה**, אולם בחר "להסלים" את האירוע בניגוד לרצונה של המתלוננת.

התביעה אמנם ציינה כי במסגרת גיבוש הסדר הטיעון, תיקון כתב האישום וכן שקילת המתווה העונשי, נבחנו **שיקולים ראייתיים משמעותיים**, בפרט בכל הנוגע ליכולתה להוכיח את **היסוד הנפשי הנדרש בעבירת האינוס, אצל הנאשם**. אולם, הוסיפה התביעה ואמרה כי אף סיטואציה שתחילתה הייתה בהסכמה **והמשכה באי-הסכמה**, היא בגדר עבירה פלילית.

התביעה לא התעלמה מקביעת המחוקק באשר לעונש במקרה דנן, אולם ציינה כי במקרה זה מתקיימים **טעמים מיוחדים** כנדרש בחוק, אשר בכוחם למתן את העונש. בהקשר זה נטען כי מדובר בנאשם שניהל **אורח חיים נורמטיבי** והגיע ממשפחה כזו, ועל כן מובן הנזק שנגרם לו ולמשפחה. כן נטען כי לנאשם **עבר נקי**, וכי הוא מסיים את ההליכים **בהודאה**, תוך חסכון בשמיעת עדים, בעיקר המתלוננת, ותוך **קבלת**

אחריות על המעשה. בנוסף, צוין כי הנאשם גילה כוונה לתיקון הנזק ושילם למתלוננת **פיצויים** טרם סיום ההליכים.

לאור כל אלו, ותוך הפניה לפסקי דין שונים, ביקשה התביעה הצבאית לקבוע את **מתחם העונש ההולם בעבירת האינוס לכוזה שנע בין שישה עשר לשלושים ושישה חודשי מאסר לריצוי בפועל**, וחזרה על עתירתה העונשית.

התביעה הוסיפה כי היא שקלה במסגרת עתירתה לעונש גם את **ההיכרות המוקדמת** שהייתה בין הנאשם למתלוננת, וכן את **הקשיים המשמעותיים בשאלת ההסכמה לאירועים שקדמו**, והנסיבות האישיות של הנאשם, אולם ביקשה לתת את הדעת גם לשיקול הרתעת הרבים, בשליחת מסר ברור וחד בעניין זה, וכן שיקול הרתעת היחיד משנמצא כי הנאשם הוא בעל **מסוכנות מינית ברמה נמוכה-בנונית**, ותוך שנקבע כי הוא **מסתייר דברים** שקשורים לתפיסתו את נושא המין וטוען כי **אינו זקוק לטיפול**.

באשר לעבירה הנוגעת להדחה בחקירה, נטען על ידי המאשימה כי אף זו עבירה חמורה כשלעצמה, מסוג פשע, ולה מנעד רחב של ענישה. כן נטען שהעבירה **חמורה כשהיא נעשית בהקשר של עבירות מין**. מנגד, ציינה התביעה כי לא נעלמו מעיניה שיקולים מקלים כמו כך שלא נלוו למעשים איומים וכי בסופו של יום הדבר לא מנע מהמתלוננת מלמסור את תלונתה. לדעת המאשימה, מתחם העונש ההולם לעבירה זו **נע בין חודשיים לשישה חודשי מאסר לריצוי בפועל**, וכי היא עותרת לעונש שאינו ברף העליון, שממילא תבקש כי **ירוצה בחופף** לעונש שייקבע לעבירת האינוס.

ההגנה, טענה בפתח טיעוניה כי המעשים המתוארים במסמך "הפרטים הנוספים" נעשו כולם **בהסכמת המתלוננת**, וכי הגבולות שלכאורה הוצבו על ידי המתלוננת, לא היו גבולות כלל ולא ביטאו חוסר הסכמה, בשים לב להשתלשלות העניינים הנלמדת. ההגנה ציינה כי הנאשם **הודה בהזדמנות הראשונה**, וכי **אין לחובתו כל הרשעה קודמת**. ההגנה ביקשה "להתייחס לתוכן ולא לכותרת", בכך שינתן לעובדות המתוארות במסמך "הפרטים הנוספים" משקל גדול יותר מ"האמת המשפטית" שנלמדת מכתב האישום כשהוא נקרא לבדו. ההגנה תיארה את **השתלשלות העניינים** בציינה כי כולה הייתה בהסכמה הדדית של שני חיילים צעירים בגילם, כעולה מהתיאור המפורט, אולם טרם החדיר הנאשם את האצבע לאיבר מינה של המתלוננת הוא **לא שאל להסכמתה** "ובכך טעותו".

ההגנה התייחסה לחלוף הזמן שבמהלכו הנאשם **מצוי במעצר**, כאשר הוא פנה לסיום ההליכים בהודאה סמוך לאחר **שחומר החקירה** הועבר לעיון ההגנה, שעה שהיה על המאשימה להעביר את כלל חומרי החקירה סמוך לאחר הגשת כתב האישום.

כן נטען כי הרשעה בעבירת מין היא בגדר **כתם משמעותי**, בוודאי לגבי **אדם צעיר** בגילו, אשר יגביל את הנאשם בתחומים שונים. הסנגור עמד בהמשך על כך שהנאשם הוא בגדר בגיר-צעיר, וציין כי מדובר בגורם חשוב בשלב הענישה.

ההגנה טענה כי בפסיקה נקבעו **מדדים** שונים לבחינת חומרת מעשי אינוס, כשליטתה רובם ככולם לא התקיימו במקרה דנן. כך, נטען כי המתלוננת **לא הייתה במצב ששולל התנגדות למעשה**; כי **לא הוצגו ראיות ביחס לנזק משמעותי למתלוננת**; כי מדובר **במפגש מיני רצוני** מובהק, מורכב ומתפתח, בין **אנשים שמכירים האחד את השניה**; כי **לא נעשה כל שימוש בכוח**; כי קיים קושי לקבוע מה היה הנאשם אמור להבין מהסיטואציה בכללותה כפי שהיא מובאת בעובדות המוסכמות; וכי על אף שלכאורה הוצבו גבולות, הרי שהם **נפרצו**, לעתים במעשים אקטיביים של המתלוננת, וכי מוסכם כי אין באמור בכדי לבסס מעשה עבירה. ההגנה הוסיפה וציינה, כי על אף הסיטואציה, היה על הנאשם לשאול את המתלוננת **טרם החדרת האצבע לאיבר מינה, והוא לא עשה כן**.

ההגנה ביקשה לשקול את **נתוני הרקע האישיים, המשפחתיים והעדתיים** של הנאשם, בנסיבות הרלוונטיות לאישום, לבחינת העונש הראוי, וכי בכל מקרה יש **להיצמד לנסיבות** אלו לשם בחינת שיקולי הענישה הרלוונטיים.

ההגנה ציינה גם את הודאת הנאשם **שחסכה עדותם של עשרות עדים**, לרבות המתלוננת, ואשר מהווה **הפנמה וקבלת אחריות על המעשה**.

באשר לעבירת **ההדחה בחקירה**, נטען כי הדבר נעשה על רקע הבנתו המאוחרת של הנאשם, כשבבסיס הדברים **לא מצויה התנהגות עבריינית**. כן נטען כי המעשים לא מנעו מהמתלוננת למסור את תלונתה.

על כן, ולאור כלל השיקולים, ובשים לב לתשלום הפיצויים למתלוננת, עתרה ההגנה להטלת **עונש מאסר בפועל שחופף את ימי מעצרו הסגור של הנאשם**, לצד העונשים המוסכמים, **לפי שהנסיבות מחריגות את המעשה מעבירות אינוס אחרות**. יצוין כי ההגנה התייחסה לפסקי הדין השונים אליהם הפנתה ההגנה, וכן הפנתה בעצמה לשורה של פסקי דין מהם ביקשה ללמוד לעניין העונש במקרה דנן.

להשלמת התמונה יצוין כי מטעם הנאשם העידו **מר ו' ח'**, רכז חינוך לא פורמאלי בכפר XXX, אשר העיד על פועלו של הנאשם כמתנדב לאורך השנים; **מר א' א' ע'**, סא"ל במילואים, פעיל במועדון XXXX ומכר של המשפחה, אשר העיד על הנאשם ומשפחתו וכן על השבר שפקד אותם לאחר הגשת כתב האישום ועל התגובה החברתית; **סא"ל ר' ח' ורס"ן מ' ח'**, שהיו מפקדיו של הנאשם במהלך השירות הצבאי, אשר העידו על אופיו ועל תפקודו המצוין כחייל, כלוחם וכמפקד; וכן **אבי**

הנאשם מר ד' מ', אשר העיד בהתרגשות רבה על המשפחה שגידל לערכים, על הקושי והאכזבה שהיו מנת חלקו מיום האירוע, ועל הצער שהוא מביע על הפגיעה במתלוננת. כן הוגשו מסמכים מטעם ההגנה, לרבות מכתב מטעם ההנהגה הרוחנית של העדה הדרוזית.

דיון והכרעה

הנאשם החדיר אצבע לאיבר מינה של המתלוננת, ללא שביקש את הסכמתה לכך, לאחר שבין השניים התקיים מגע אינטימי ומיני מוסכם, בתוככי מחנה צבאי. לאחר המעשה, פנה הנאשם לשניים מחבריו, בכדי שיפנו למתלוננת ולשכנעה שלא למסור נגדו תלונה, והם עשו כן. בגין אלו, ובהתאם לנסיבות שתוארו בהרחבה לעיל, הורשע הנאשם בעבירות שעניינן **אינוס**, לפי סעיפים 345(א)(1) + (ג) + 355 לחוק העונשין, **הדחה בחקירה**, לפי סעיף 245(א) לחוק העונשין וכן בעבירה נגזרת של **התנהגות שאינה הולמת**, לפי סעיף 130 לחוק השיפוט הצבאי, לאור דרגתו.

עבירת האינוס

לא יכולה להיות מחלוקת כי **עבירת האינוס היא מהעבירות החמורות בספר החוקים, בהיותה פוגעת קשות, בגופו, בחירותו ובבחירתו החופשית של הקורבן**. לית מן דפליג, כי מעשי אינוס מותירים, ככלל, פגיעה קשה, לעתים קשה מנשוא, אצל קורבנות המעשים אשר חייהם משתנים ללא הכר לאחר מכן. הוראת החוק מבקשת, אפוא, להגן על ערכים חברתיים מוגנים אלו שמעמדם גבוה ביותר במדרג הערכים החברתיים השונים.

המחוקק קבע, במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין, כי מלאכת גזירת הדין נכון שתחל בקביעת **המתחם הראוי לעונש ההולם**, בשים לב לערך החברתי שנפגע, מידת הפגיעה בערך חברתי זה, נסיבות ביצוע העבירה וכן רמת הענישה הנוהגת במקרים כגון אלו. המחוקק קבע כי ראשון לשיקולי הענישה יהיה שיקול ההלימה, במובן זה שהעיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה **בנסיבותיו** ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

עיקר הדיון שנדרש כאן הוא **בנסיבות ביצוע העבירה ומידת הפגיעה בערך החברתי**, שלאורם גם תיבחן רמת הענישה הנוהגת, בשים לב למנעד הרחב של הענישה בעבירות אינוס. ניתן לציין, בהקשר זה, כי בעבירות אינוס, במנותק מהנסיבות הקשורות למעשה העבירה, מוטלים עונשים שנעים בין חודשי מאסר בודדים, לבין שנות מאסר ארוכות, עד כדי מיצוי סמכות הענישה המרבית שלצד העבירה. על כן, **הבחינה הרלוונטית צריכה להיות קשורה לנסיבות ביצוע העבירה במקרה דנן**.

כאמור לעיל, בין הנאשם למתלוננת הייתה **היכרות מוקדמת** והם נפגשו במסגרת שירותם המשותף במחנה היחידה. מן העובדות המוסכמות עולה כי בין השניים התקיים **מגע אינטימי ומיני רצוני**, כך נדמה, שבמהלכו הם **התנשקו והתחבקו**, ובמהלכו נשמעו או נעשו דברים שמבטאים הסכמה פוזיטיבית, במעשה או במלל. אכן, במסגרת העובדות המוסכמות צוין כי המתלוננת אמרה בלמעלה מהזדמנות אחת כי "זה הגבול" אולם, הלכה למעשה, המגע האינטימי בין השניים נמשך. מכל מקום, **צוין מפורשות כי המעשים המתוארים במסמך "הפרטים הנוספים" אינם מקימים כל מעשה עבירה, וממילא לא ניתן לפרש את הדברים לחובת הנאשם דווקא**, כאשר יש לזכור שלא התקיים הליך של בירור עובדתי בפנינו.

מן העובדות **לא ניתן לקבוע כי הנאשם תכנן את מעשה העבירה מראש**, כשמנגד ניתן לקבוע כי נוכח השתלשלות העניינים, עולה השאלה בדבר **יכולת הנאשם להבין את הפסול במעשה שעשה ואת המשמעות של הדבר**, בעיקר לאור המגע הרצוני שהיה קודם לכן. ודוק, הנאשם הודה במעשה העבירה המתואר, ומכאן הרשעתו, ואין בדברים כאן בכדי לאיין הרשעה זו או לבטלה, אלא רק להניח את המעשה במסגרת העובדתית הנכונה לו, מפני שברי כי קיים שוני בין המעשה המתואר בכתב האישום אם קדם לו מגע אינטימי מוסכם לבין מעשה כזה, שלא קדם לו מגע מוסכם, לא כל שכן כאשר קיים מצב דברים שמונע התנגדות.

לא יכולה להיות מחלוקת כי המתלוננת נפגעה, פיזית ונפשית, ממעשה העבירה של הנאשם, שעה שמדובר במעשה של החדרת אצבע לאיבר מינה בניגוד לרצונה. ואולם, אין בפנינו ראיות לשאלת הנזק בפועל שנגרם למתלוננת, שעה שלא הוגש לעיוננו תסקיר קורבן עבירה או כל מסמך אחר שיכול ללמד על שאלת הנזק הממשי. מובן מאליו שהנזק בכוח, שיכול היה להיגרם, הוא לא מועט כאשר מדובר במעשה מעין זה, אולם ראוי לציין כי במהלכו לא נעשה כל מעשה אלים מצדו של הנאשם.

ומכאן לרמת הענישה הנוהגת במקרים דומים, עד כמה שאפשר, לנסיבות מקרה דנן. בע"פ 3907/92 קאסם סמחאת נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (14.12.1992), נדון עניינו של נאשם אשר הורשע בשורה ארוכה של אישומים בשל עבירות מין שביצע, כרופא, כלפי נשים שהגיעו אליו לטיפול רפואי. שניים מן האישומים היו של אינוס ותשעה של תקיפה מינית. עיקר הדיון בבית המשפט העליון היה בשאלה האם, נוכח נוסח החוק אז, החדרת אצבע לאיבר המין היא בגדר אינוס. המענה שניתן על ידי בית המשפט העליון היה חיובי, ובאשר לעונש שהוטל, 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל, נקבע כי אין בו חומרה בנסיבות ומשכך אושר.

בע"פ 3225/98 דוד כהן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (14.12.1998) נדון עניינו של נאשם שהורשע בעבירת אינוס דרך החדרת אצבע לאיבר מינה של המתלוננת, תוך

שימוש בכוח. הדיון בבית המשפט העליון היה אך סביב שאלת ההרשעה, אולם בית המשפט העליון העיר בתחילת דבריו כי **העונש שהוטל, שהוא שישה חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, מקל עם הנאשם.**

בע"פ 8331/99 דר' יצחק יטאצ'ה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (17.01.2000) נדון עניינו של רופא משפחה אשר הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בביצוע מעשה מגונה במתלוננת ובאינוסה, לאחר שבעת בדיקתה הרפואית מישש את בטנה ואחר כך החדיר אצבע לאיבר מינה, בהיותה בת 17 שנים. על הנאשם הוטלו 20 חודשי מאסר לריצוי בפועל. בית המשפט העליון אישר את העונש שהוטל וקבע כי "גם בעונש לא מצאנו עילה להתערבותנו. אכן, בעניינו של המערער מתקיימות נסיבות לקולא בעלות משקל - עברו נקי, זו לו ההסתבכות הראשונה בפלילים; הוא עלה לא מכבר מסוריה דרך ארצות-הברית; כתוצאה ממעשהו פוטר מעבודתו, וצפוי הוא לעמוד לדין משמעותי; הוא נשוי, ואב לשלושה ילדים. ברם, העבירות שעבר הן חמורות, אף כשהן עומדות לעצמן, וחומרה יתירה יש בהן בשל ביצוען במהלך בדיקה רפואית, תוך ניצול מעמדו כרופא, וניצול האמון שנתנה בו המתלוננת. העונש שהוטל על המערער הוא קל במידה ניכרת מן העונשים המוטלים כיום בשל עבירות מסוג זה. אין זאת, אלא כי בית-המשפט המחוזי התחשב, בגזרו את העונש, בנסיבותיו האישיות של המערער, ואין מקום להקלה נוספת בעונש זה".

בע"פ 3005/08 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2.03.2009) נדון עניינו של מטפל, אשר בשתי הזדמנויות שונות ביצע מעשים מיניים בשתי מטופלות במהלך עיסוי, כשהן במצב השולל מהן את האפשרות להתנגד למעשים. הנאשם הורשע בעבירות של מעשה מגונה וכן בעבירת אינוס, משהחדיר אצבעותיו לאיבר מינה של אחת המתלוננות. בית המשפט העליון אישר עונש של מאסר לריצוי בפועל בן 18 חודשים וקבע כי "העונש שנגזר על המערער איננו מחמיר. העבירות בהן הורשע המערער הינן חמורות כאשר על כך יש להוסיף ולזכור את הנסיבות בהן בוצעו. המערער כמטפל ניצל את מעמדו, את הסיטואציה בה נשים נתנו את אמונן בו".

בע"פ 6863/09 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (1.03.2010) נדון עניינו של מי שהורשע בעבירת אינוס בשל כך שבעת עיסוי שקיבלה אצלו המתלוננת, הוא נגע באיבריה האינטימיים והחדיר אצבעות לאיבר מינה בניגוד לרצונה. בית המשפט הטיל על הנאשם עונש של 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לצד עונשים נוספים. בית המשפט העליון אישר את העונש, תוך שקבע כי "גם בעניין העונש אין מקום להתערבות. יש לזכור כי העונש המזערי בגין העבירה בה הורשע המערער הוא ארבע

שנות מאסר. בכך שבית המשפט הסתפק בעונש של 18 חודשי מאסר בפועל, הוא נתן משקל מספיק לעברו הנקי של המערער וליתר הנסיבות לקולא אשר הועלו בפניו. המערער מעל באמון שניתן בו כמי שנשים מצויות לפניו בלבוש מינימאלי ומרשות לו, בשל מעמדו המקצועי, לגעת בגופן. בצדק ציין בית המשפט המחוזי כי היה זה מעשה פולשני ומשפיל אשר פגע מאוד במתלוננת".

בע"פ 307/11 **ליאור שרון נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (3.08.2011), נדון עניינו של צעיר כבן 32, שהורשע, **לאחר ניהול הוכחות, בעבירת אינוס**, על כך שבזמן שהועסק כמעסה הגיעו המתלוננת וחברתה אליו **לשם קבלת עיסוי** ובעודו מעסה את המתלוננת באזור העכוז, הזיז את תחתוניה **והחדיר את אצבעו לאיבר מינה ללא הסכמתה**. בית המשפט העליון אישר את הכרעת הדין **ואישר עונש בן 15 חודשי מאסר לריצוי בפועל**, לצד עונשים אחרים, בקובעו כי "עונש של 15 חודשי מאסר בפועל נותן משקל לעברו הנקי של המערער ולנסיבותיו האישיות מחד גיסא; אך מעניק גם משקל הולם לעובדה שהמערער מעל באמון שניתן בו שלו רגישות מיוחדת נוכח עיסוקו כמעסה; לעובדה שהמערער טפל האשמות שווא למתלוננת; ולשיקול ההרתעה נגד פגיעה משפילה ומבזה בקרבן העבירה מאידך גיסא ... בנסיבות אלו, העונש שנגזר על המערער מאזן בין השיקולים השונים, הינו על הצד הנמוך ומכל מקום אינו עומד באמות המידה להתערבותה של ערכאת הערעור".

בע"פ 4795/13 **אמיר בזזינסקי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (20.01.2014) נדון עניינו של מי שהורשע בעבירת **אינוס**, ובשורה של עבירות שעניין **מעשים מגונים**. הנאשם במקרה זה **הכיר את המתלוננת במסיבה**, בה עבד כמוזג בבר, ובשלב מסוים פרשו שניהם למחסן סמוך, שם **התנשקו והתחבקו, בהסכמה**. המשכם של דברים, תואר בכתב האישום בו **הורשע הנאשם לאחר שכפר בעצם עשיית המעשים** שיוחסו לו, כלהלן: "בעודם מתנשקים, המערער ביצע במתלוננת סדרה של מעשים מיניים שלא בהסכמתה. תחילה, המערער **הניח את ידו על איבר מינה של המתלוננת, מעל לבגדיה, והיא הדפה את ידו**. בעודם מתנשקים, הוא נגע **בחזה, והיא שוב הדפה אותו**. בהמשך לכך, המערער **נשכב על המתלוננת והניח פעם נוספת את ידו על איבר מינה של המתלוננת, מעל לבגדיה, בעוד המתלוננת מתנגדת לכך** – אומרת לו "לא" ו-"די" ומזיזה את ידו. חרף זאת, המערער **החדיר אחת או שתיים מאצבעותיו לתוך איבר מינה של המתלוננת, ללא הסכמתה ועל אף התנגדותה**. מיד בהמשך לכך, **הפשיל המערער את מכנסיו ותחתוניו, אחז בידה והניח אותה, למרות התנגדותה, על איבר מינו**. כל זאת, תוך שהוא מנסה, **למרות התנגדותה, לנשק את המתלוננת בפיה**. אחר כך, **הפשיל המערער מעט את מכנסיה ותחתוניה של המתלוננת, ושפשף את איבר מינו באיבר**

מינה של המתלוננת, תוך שהמתלוננת **מנסה, ללא הצלחה, לדחוף ולהדוף את המערער מעליה**. בכל אותה עת, אמר המערער למתלוננת "את מושכת, אני רוצה אותך", וניסה לנשקה, בעוד **המתלוננת התנגדה** לכך ואמרה לו שוב ושוב: "לא, די תפסיק". לאחר שהטלפון הסלולארי של המתלוננת צלצל, חדל המערער ממעשיו" [ההדגשות הוספו].

בית המשפט העליון אישר **עונש מאסר לריצוי בפועל בן שנתיים**, שהוטל לצד עונשים אחרים.

גם בפני בית הדין הצבאי לערעורים נדונו מקרים בעלי קווי דמיון מסוימים, אם כי שונים בנסיבותיהם. בע/56/06 **טור' שי אדרי נ' התובע הצבאי הראשי** [פורסם בנבו] (11.05.2006), נדון עניינו של חייל אשר הורשע בעבירה של **מעשה מגונה בכוח** ושתי עבירות של **מעשה מגונה**, בגין מעשים מיניים שביצע כלפי חיילת ששירתה עמו, **בשני מועדים נפרדים**, ללא הסכמתה ואף תוך **שימוש בכוח**, כאשר בשני המקרים **ניסה מספר פעמים להחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה**, לאחר שביצע מעשים אחרים, וכן בשני המקרים **הגיע לסיפוקו**. בית הדין הצבאי לערעורים לא מצא להתערב בעונש בן **12 חודשי מאסר לריצוי בפועל**, אשר הוטל על הנאשם שם, בעיקר נוכח **מצבו הנפשי** ונסיבות רקע קשות [ראו והשוו גם את ע/29/15 **רב"ט שי בר נ' התובע הצבאי הראשי** [פורסם בנבו] (6.10.2015) בעניינו הוגשה בקשה לרשות ערעור בפני בית המשפט העליון ברע"פ 7499/15 **רב"ט שי בר נ' התובע הצבאי הראשי** [פורסם בנבו] (15.11.2015), שנדחתה; ע/15/13 **סמל יהב ביטון נ' התובע הצבאי הראשי** [פורסם בנבו] (3.09.2013); ע/38/10 **סמ"ר אדם פולובינצ'יק נ' התובע הצבאי הראשי**, וערעור שכנגד [פורסם בנבו] (23.12.2010)].

נסיבות המקרה שבפנינו שונות, תוך אבחנה לקולה, מנסיבות המקרים שהובאו בכלל תקדימי הפסיקה שלעיל. במקרה שבפנינו הנאשם לא נקט בשום מעשה כוחני; הנאשם החדיר אצבע לאיבר מינה של המתלוננת מבלי לברר הסכמתה לכך, כשקודם לכן קדם מגע אינטימי רצוני של שניהם, נטול כפיה מצדו של הנאשם; הנאשם הורשע באירוע יחיד; הנאשם לא ניצל את תפקידו ולא מעל באימון שניתן בו כדוגמת רופאים או מטפלים; הנאשם נטל אחריות על המעשה בהודאה ולא גרס לבירור עובדתי שכלל את עדות המתלוננת; הנאשם לא חזר על מעשים מיניים פוגעניים מצדו לאחר שביצע את האמור בכתב האישום.

בשורה התחתונה של קביעת מתחם העונש ההולם, נחלקו דעות השופטים.

רוב השופטים, מצאו כי נסיבות האירוע הן כה ייחודיות עד כדי כך שהן מחייבות, בשים לב לשיקול ההלימה, לקבוע **מתחם עונש שנע בין שישה לשנים-עשר חודשי מאסר לריצוי בפועל בכליאה ממשית**, לצד העונשים הנוספים. מסקנה זו, כך

לטעמם, מתחייבת גם לאור רמת הענישה הנוהגת כפי שהיא משתקפת בפסיקה המנחה במקרים חמורים יותר. שופט המיעוט מצא כי בהתייחס לרמות הענישה שנקבעו במקרים שדומים באופיים למקרה דנן, ולאור נסיבות הרקע הייחודיות, יהיה זה נכון לקבוע **מתחם עונש שנע בין עשרה לחמישה-עשר חודשי מאסר לריצוי בפועל בכליאה ממשית**, לצד העונשים הנוספים.

מכאן, לעונש שיש להטיל על הנאשם, אשר לפניו יש לבחון את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

הרשעת הנאשם והעונש שיוטל עליו, יהוו **פגיעה קשה בו ובבני משפחתו**. הנאשם הוא אדם **צעיר בגילו** אשר מעתה ועד עולם **יוכתם בכתם** של מי שהורשע בעבירת המין החמורה ביותר. הובאו בפנינו עדויות לגבי **הפגיעה שחוותה המשפחה** לאחר פרסום הפרשה ברבים, לגבי הסתגרות אמו וכן לגבי היחס של הסביבה הקרובה נוכח טיב האישום. כן הובאו בפנינו עדויות לגבי **השלכות חברתיות ודתיות חמורות** לאור ההרשעה וגם לגבי **הגבלות בתחום התעסוקה. פרסום שמו של הנאשם ברבים**, כך נטען, הסב לו נזק בלתי הפיך בכפר מגוריו וכן בכפרים אחרים.

וזאת יש לומר. הנאשם **ביקש ליטול אחריות** על המעשה האסור שביצע והודה בעבירת אינוס. בשים לב להשתלשלות העניינים, כפי שהובאה לפתחנו, יכולה להישאל השאלה אם הבחירה בהוראת החוק שמייחסת עבירת אינוס לנאשם בנסיבות אלו היא הבחירה הנכונה, המידתית והצודקת, אולם איננו נדרשים לשאלה זו כאשר הנאשם הודה והורשע במעשה העבירה, וכאשר מובן כי הדבר הוא תוצר של משא ומתן שהתנהל בין הצדדים לאורו של חומר הראיות שנאסף. מה שבטוח הוא, ועל כך לא הייתה מחלוקת, שהודאת הנאשם במקרה דנן מקפלת בתוכה **ויתור משמעותי על טענות הגנה מהותיות ומשמעותיות**. כמו כן, הודאה זו מבטאת חרטה, וחוסכת עדותה של המתלוננת בפני בית הדין.

הנאשם הביע כוונה ורצון לתיקון תוצאות העבירה, ולו דרך הנכונות לשלם **פיצויים למתלוננת**, בסכום של 15,000 ש"ח, טרם סיום ההליכים בעניינו. הנאשם גם שיתף פעולה עם חוקריו כעולה ממסמך "הפרטים הנוספים" והוא הודה בפני בית הדין בהזדמנות הראשונה.

לנאשם התנהגות חיובית שהחלה בהתנדבותו במסגרות שונות בהיותו נער ומתבגר, כפי שעלה בפנינו בעדויות מטעם ההגנה, ונמשכה בבחירתו לבצע **שירות תורם ומשמעותי כלוחם**, שאף לגביו נשמעו עדויות שמשבחות את תפקודו של הנאשם, כלוחם וכמפקד. אין ספק כי מדובר במי שתורם לחברה לאורך השנים, בפרט בשירותו כלוחם לפרק זמן ארוך בצה"ל. לנאשם, כאמור, **עבר נקי לחלוטין** וזוהי הסתבכותו הראשונה עם רשויות החוק.

לא נעלמה מעינינו גם **הערכת המסוכנות** אשר קובעת כי לנאשם מסוכנות מינית נמוכה-בינונית. מחד, ובהתחשב בהרשעה בעבירת אינוס, מדובר בהערכת מסוכנות שאינה גבוהה או חמורה, אולם מאידך, קיימת מסוכנות מינית מסוימת שיש ליטול בחשבון במסגרת קביעת העונש. כמו כן, נכון גם להתייחס לשיקולי **ההרתעה**, אולם לא במידה כזו שיכולה לאיין את הנסיבות המיוחדות של המקרה.

יוער, במאמר מוסגר, כי במסגרת הערכת המסוכנות הובע ספק אם משפחת הנאשם יכולה להיות גורם מפקח לאור כך שהיא מאמינה בחפותו של הנאשם, אולם לטעמנו, ולמיטב התרשמותנו, מדובר במשפחה שמודעת לחומרת המעשה ואף הובע בשמה צער והתנצלות כלפי המתלוננת, קבל עם ועולם. על כן, נדמה לנו כי דווקא משפחת הנאשם תהווה גורם תמך עבורו בעתיד לבוא. עוד יוער, כי במסגרת הערכת המסוכנות לא נקבע בבירור כי המגע שקדם למעשה העבירה היה רצוני. כך או אחרת, זוהי הערכת המסוכנות שנקבעה לנאשם לאור כלל הטעמים שהובאו בה. הן שופטי הרוב והן שופט המיעוט סבורים כי לאור הצטברות טעמים רבים לקולה, יש לנהוג עם הנאשם על פי **ספו של מתחם העונש ההולם שנקבע**, בשינויים המתחייבים.

על כן, **שופטי הרוב סברו כי יש להשית על הנאשם שישה חודשי מאסר לריצוי בפועל בכליאה ממשית בגין עבירת האינוס, ואילו שופט המיעוט סבר כי יש להשית על הנאשם עשרה חודשי מאסר לריצוי בפועל בכליאה ממשית בגין עבירת האינוס.**

עבירת ההדחה בחקירה

כפי שצוין בפתח הדברים, הנאשם הורשע בעבירה של **הדחה בחקירה** על כך שפנה לשניים מחבריו בכדי שיבקשו מן המתלוננת שלא תמסור תלונה נגדו, והם עשו כן לבקשתו.

הוראת חוק זו, שהיא חמורה בפני עצמה, מבקשת למנוע כל מעשה הדחה של עד בחקירה שמתנהלת כדין, וזאת בכדי לאפשר לרשויות האכיפה להגיע לחקר האמת. כוחם של הדברים נכון מכוח קל וחומר היכן שמדובר בעבירות מין, לאור האינטרס החברתי המובהק בחשיפה מוגברת של מעשים כגון אלו, למען הקורבן ולמען החברה בכללותה.

במקרה דנן, ולמעשה לאחר שהנאשם הבין מאחרים על הלך רוחה של המתלוננת, הוא ביקש מאותם חברים שעמם דיברה המתלוננת קודם לכן, לפנות אליה בכדי שתימנע ממסירת תלונה. הנאשם לא עשה את האמור בנסיבות מחמירות, כגון איומים או אלימות, ובסופו של יום, לא נמנעה המתלוננת ממסירת עדות נגדו.

בנסיבות אלו, ובהינתן כך שעבירה זו גוררת, כלל, ענישה של מאסר לריצוי בפועל, סבורים אנו כי **מתחם העונש ההולם במקרה דנן אמור לנוע בין חודשיים לארבעה חודשי מאסר לריצוי בפועל**, לצד עונש מאסר מותנה, כאשר לטעם כלל השופטים יש לגזור לנאשם **עונש בן חודשיים לריצוי בפועל בכליאה ממשית**, לאור הטעמים לקולה שצוינו בדיון שלעיל. כמו כן, סברו כלל השופטים, על אף השוני ביניהם בעונשים שהוטלו בגין עבירת האינוס, כי נכון וצודק הוא **להורות על חפיפה בין העונשים**, דבר שאף נתבקש על ידי המאשימה.

יתר רכיבי הענישה היו מוסכמים על כלל השופטים.

על כן, ועל פי הדין, מוטלים על הנאשם העונשים הבאים:

- א. שישה חודשי מאסר לריצוי בפועל בכליאה ממשית, מניינם מיום המעצר.
- ב. 42 חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים, שלא יעבור כל עבירה מסוג פשע בסימן ה' פרק י' לחוק העונשין.
- ג. 18 חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים, שלא יעבור כל עבירה מסוג עוון בסימן ה' פרק י' לחוק העונשין או כל עבירה שיש בה יסוד של הטרדה מינית.
- ד. 6 חודשי מאסר על תנאי, למשך שנתיים, שלא יעבור כל עבירה שעניינה הדחת עד או שיבוש מהלכי משפט.
- ה. הורדה לדרגת טוראי

ניתנה והודעה היום, 19 בינואר 2016, בפומבי ובמעמד הנאשם והצדדים.
זכות ערעור כחוק, הודעה.

שופט	אב"ד	שופט
העתק רס"ן ק'	נכון רחלי בית	מהמקור עמוס הדין

נערך על ידי ש.א.
בתאריך 16/11/2015
חתימת המגיה: